PASOLINI

Gramsci'nin Külleri

Türkçesi:
Rekin Teksoy

nisan

NİSAN YAYINLARI
43

KAPAK
NİLGÜN ÖNEŞ

HAZIRLIK
BOYUT GRAFİK

BASIM
KENT BASIMEVİ

EKİM 1993

COPYRIGHT ©
PUSULA PRODUCTIONS
5. GAZETECİLER SİTESİ A 9/1 LEVENT 80630 İSTANBUL
TEL: (212) 269 47 10 - 269 58 40
FAX: 269 72 50

Gramsci'nin Külleri

Türkçesi: Rekin Teksoy

Gramsci'nin Külleri

I

Mayısın değil bu kirli hava,
karanlık yabancı bahçeyi
daha da karartıp, kör pırıltılarla

ışıtan... Tevere'nin girintilerini,
Lazio'nun tepelerini
büyük bir yarı çember gibi

perdeleyen açık sarı damların üstündeki
köpüklü gökyüzü... Yazgılarımız gibi
sevgisiz bir ölüm indiriyor,

güz mavisi eski duvarların üstüne.
Dünyanın boğuntusunu taşıyor içinde,
bir de, yaşamı yenilemek için tüketilen içtenlikli

yoğun çabanın yıkıntılar içinde yittiği
on yılın bitimini;
sessizlik kısır ve nemli...

Yanılgı yaşam demekti daha,
yaşama en azından coşku ekleyen
o İtalya mayısında gençtin sen,

aklın havalarda, sağlığın babalarımızınkinden
baba değil, alçakgönüllü abilerdi-
bozuk, çelimsiz ellerinle

çizmeye başlamıştın, bu sessizliği
aydınlatan ülküyü (bizim için değildi:
ölünce, biz de ölmüştük seninle

nemli bahçede.) Görüyorsun,değil mi?
bu yabancı sürgün elde,
yalnızca dinlenebiliyorsun. Çevreni

soylu bir sıkıntı sarıyor. Ve
Testaccio işliklerinden boğuk çekiç sesleri
geliyor, gün batımında

yumuşayarak: yoksul sundurmaların altında
üstü açık sac, demir yığınları arasında
türkü mırıldanan bir işçi

kapatırken gününü, yağmur diniyor etrafta.

II

İki dünya arasında, katılmadığımız bir uzlaşma.
Artık seçimlerin, özverilerin... sesi,
yaşamı boğan kandırmacayı
ölümde sürdüren, soylu ve acılı
bahçenin sesi.
Mezar taşlarının

din dışı yazıları, laik insanların
bu kara, basık, gösterişli
taşlarda süren yazgılarını

açığa vuruyor. Doyumsuz tutkular
yine tutuşturuyor sessizce,
güçlü uluslardan milyarderlerin

kemiklerini; kulamparaların, prenslerin
şakaları uğulduyor, yok olmamışlar sanki,
hâlâ dürüstlükten yoksun küllenmiş bedenleri

dinlenirken çanaklarda.
Ölüm sessizliği burada,
insan kalmış insanların yurttaşlık sessizliği,

parkın sıkıntısında gizlice değişen
bir sıkıntının tanığı: ve duyarsız kent
kondularla kiliseler arasına

sürerken burayı, inançsız dindarlığında
yitiriyor görkemini. Isırganı, sebzesi
bol toprak, bu çelimsiz selvileri

veriyor, bir de soluk şimşirleri
çevrelerden duvarlardan inen nemi,
akşam, nemi yumuşatıp, yalın

bir yosun kokusunda sürdürüyor...
alacakaranlığın morunun bir nane,
ya da çürümüş ot ürpertisiyle

sığındığı kokusuz, seyrek otlarda,
sessiz gecenin çırpıntısı başlıyor
günün hüznü içinde.

İklimi sert, tarihi yumuşak mı yumuşak,
içine bir başka toprağın sızdığı
bu duvarlar arasındaki toprağın;

bir başka nemi anımsatan bu nemin; ve yankıları
-gökyüzünde yitmiş gölleri,

fosfor saçan bilardo masaları
ya da zümrütler gibi yeşil çayırlarla,
İngiliz ormanlarının çevrelediği enlemleri

boylamları bildik: "And O ye Fountains..."- dinsel
yakarıların.

III

Kırmızı bir bez, direnişçilerin
boyunlarına sardıkları gibi,
ve çanağın yanında, kül rengi toprakta

bir başka kırmızı iki sardunya.
Burada sürgündesin, katolik olmayan
o katı inceliğinle, bu yabancı ölüler arasına

düşülmüş kaydın: Gramsci'nin külleri... Umutla
kuşku arasında varıyorum mezarının başına,
rastlantı sonucu geldiğim bu çorak serada,

yeryüzünde özgür insanlar arasında
kalan ruhunun karşısına. (Başka bir şey mi yoksa,
daha coşkulu belki, daha alçakgönüllü,

yeniyetmelik, cinsellik, ölüm arasında
esrik bir ortam yaşama...)
Tutkunun hiç durulmadığı bu yörede

-burada mezarların sessizliğinde- nerede
yanıldığını- ama nasıl da haklı
olduğunu duyumsuyorum kaygılı

yazgımız içinde- öldürüldüğün günlerde
kaleme almakla son yazılarını.
İğrençliği de büyüklüğü de

yüzyılların ötesine uzanan
bir mülke bağlı bu ölüler
eskil egemenliğin tohumlarının

yok olmadığının tanıkları: ve -aşağı mahalleden-
gizliden gizliye yükselen
boğuk, keskin, ısrarlı çekiç sesleri

sonunun geldiğinin habercileri.
İşte buradayım ben de... yoksul, üstümde
vitrinlerin kaba ışığında yoksulların

gözlerini kamaştıran giysilerle.
bilinmedik sokakların, tramvay koltuklarının
beni güne yabancılaştıran

kirinden arınmışım: böyle avarelikler git gide
azalıyor yaşam kavgası içinde;
ve sevecek olursam dünyayı,

çıkarsız, öfkeli, şehvetli bir sevgiyle
seviyorum, tıpkı vaktiyle
şaşkın yeniyetmeliğimde,

burjuva hastalığı burjuva benliğimi
sardığında ondan nefret ettiğim gibi:
ve şimdi -seninle- bölünen dünya,

iktidarı elinde tutan bölümün kininin,
neredeyse gizemli nefretinin hedefi değil mi?
Senin tutarlığınla olmasa bile dayanıyorum yine de,

seçim yapmıyorum çünkü. Savaş ertesinin yıkımında,
bir şey istemeden yaşıyorum: loş utancında
bilincimin -tepeden bakan, umarsız bayağılığından

tiksindiğim- bu dünyayı
severek...

IV

Kendimle çelişmenin, seninle birlikte
ve sana karşı olmanın utancı; seninle birlikte
aydınlıkta, içimin gecesinde sana karşı;

babama ihanet ettim -düşüncede,
bir eylem gölgesinde- ama biliyorum
içgüdülerin, coşku veren güzelliğinin sıcaklığı

ile bağlıyım ona; senden eski
proleter bir yaşama kapılıp,
bin yıllık savaşımı yerine

sevincini din bildim kendime:
doğasını, bilincinin yerine;
insanın eylemde yitip giden

başlangıç gücü, şiir gibi
bir ışık, bir özlem esrikliği
veriyor ona: daha fazlasını

söyleyemem, ne desem
doğru olur, içten olmaz,
soyut sevgi olur hüzünlü sevgi yerine...

Yoksullar içinde bir yoksul, bağlandım
tıpkı onlar gibi utanç verici umutlara,
yaşamak için savaşıyorum onlar gibi

her gün. Ama kısmeti kapalı
içler acısı konumumda:
burjuva ürünlerinin en coşkulusuna

en kusursuzuna sahibim. Ama benim
tarihe sahip olmam gibi
tarih de bana sahip; aydınlatıyor beni,

ama ışık neye yarar ki?

V

Birey demiyorum, ne de
tensel, duygusal tutkular olgusu...
kusurları başka, işlediği günahın

adı, alınyazısı başka...
Doğmadan öncenin sıra sıra
kusurlarıyla, bir de nesnel günahla

yoğurulu hamuru! Onu etli kemikli kılan
iç eylemleri, dış eylemleri
yaşamdaki dinlerin hiçbirinden

bağımsız değil, o dinler ki,
ışığı kandırmak, kandırmacayı ışıtmak
için koyulmuş birer ölüm ipoteği.

Verona'ya gömülmek olsa da
ölüsünün yazgısı, katoliklik yoluyla
onlarla savaşımı: yüreğini

yönlendiren tutkular cizvit; daha derinde,
kutsal kitap kurnazlıkları var bilincinde
ve alaycı. özgürlükçü bir coşku... ve

bir kaba ışık, taşra kökenli
bir beğeninin iğrençlikleri
arasında... Otorite ile Anarşinin hayvansı

bir temelde silindikleri
en ufak ayrıntılar bir de...
Erdemin kirlisine, günahın eşrikliğine

sığınıp, saplantılı bir saflığın
utancını! yaşıyor ben: içimde
yürek delen yoğun bir unutuştan

oluşan bir yaşam duygusu,
yaşama yan çizerek yaşıyorum bense...
Ah, söz etmeden rüzgârın serin ürpertisinde

nasıl da anlıyorum, Roma'nın sessizliğinde,
yorgunluktan bel vermiş selviler arasında,
yanıbaşında, mezar taşında

Shelley yazılı ruhu... Nasıl da anlıyorum
duyguiar burgacını, (kuzeyli
bu soylu gezginin yüreğindeki grek) düşlemini,

onu Tiren denizinin kör mavisinde
yutan; serüvenin tensel sevincini,
güzellikle çocukluktan oluşan:

Yılgın İtalya ise, sanki
dev bir ağustosböceğinin karnında gibi,
kıyılarını sergilemede,

Lazio'nun düzensiz, puslu çam dizileri
arasında, sarıya çalan roka çiçeği
tarlalarında, dökülen giysiler içinde,

organı kalkmış Lazio'lu bir yeniyetme
uyuya kalmış bir Goethe düşünde...
Güzelim kaynak sularının hüzünlü Maremma'sında,

bir çobanın bilmeden gençliğini
aşıladığı keçi yollarına
cevizlerin gölgesi düşmede.

Versilia'nın mis kokulu kurak kıvrımları
birbirine dolanmış deniz çıkmazlarına
indiriyor duru mermer yataklarını,

ve Cinquale'de karanlık, pembe üstüne cam mavisi
alev alev Apuana'larda
dağınık, baştan başa işlenmiş

bayram sevincinde kırların oya gibi
eğimlerini... Sanki kokulu
bir ürkünün altüst ettiği

çakıl, döküntü serpili, nemli,
dimdik Riviera'da, güneş göz alıcı
kılmak için denizin yağlarını

rüzgârla yarışmada... Ve çevrede sevinç homurtuları,
cinsellikle ışığın sonu gelmeyen vurmalı
çalgısının: İtalya alışık olmalı

titremiyor hiç, yaşarken ölmüş gibi,
yüzlerce limanın küçük, kirli
kumsallarında, devedikeni

tarlaları boyunca, kıyı halkı
içinden esmer yüzleri terli
gençler, sımsıcak haykırıyorlar

dostlarının adını...

Yeryüzünde olmanın
umutsuz tutkusundan vazgeç mi
diyeceksin bana, ey süssüz ölü?

VI

Gidiyorum, hüzünlü de olsa,
biz yaşayanlar için usulca
inip, kül rengi gölgesiyle yöreyi

saran akşama bırakıyorum seni.
Akşam, işleyip büyütüyor her yeri.
Çevreyi boşaltıyor ve ötelerde öfkeli

bir yaşamı besliyor, boğuk tramvay sesleri,
taşralı insan çığlıkları oluştururken
cılız, dağınık bir dinleti.

Ve görüyorsun değil mi
arabalarında, varoluşun yalancı,
kavrayıcı bağışının tüketildiği

dökülen evlerinde bağıran, gülen
uzaktaki bu canlılar için
yaşam yalnızca bir ürperti;

toplu bir bedensel gösteri;
yokluğunu duyumsuyorsun değil mi
gerçek dinin; yaşam değil,

günlük didişme dışında tutku bilmeyen
bir hayvan sürüsünün gizli orgazmı,
-belki yaşamdan bile sevinçli-

sağ kalabilme çabası: içten içe çürümeyi
bayrama dönüştüren, içten içe
bir coşku. Düşünce anlamını yitirdikçe

-tarihin bu boşluğunda, yaşamın
sustuğu bu uğultulu arada-
her şeyi süsleyip kirli bir ateşle

tutuşturan, göz alıcı, yakıcı, neredeyse
İskenderiyeli bir ten düşkünlüğü
daha da çıkıyor öne,

bir şeyler çökerken yeryüzünde,
dünya yarı karanlığa sürükleniyor,
alanlar boşalıyor, işlikler kararıyor.

Işıklar yandı şimdiden, Zabaglia sokağını,
Franklin sokağını, çirkin tepeyle
Tevere kıyıları ve ırmağın ötesinde

Monteverde'nin gökyüzünde toplayıp dengelediği
seçilmeyen kara görüntü arasındaki
bahtsız Testaccio'yu baştan başa donatmak için.

Kıvılcımlar saçarak yitip giden, sanki
hüzünlü bir deniz gibi donuk
ışık dizileri... Neredeyse yemek vakti;

kapılarında işçi salkımları,
mahallenin tek tük otobüsleri ışıldıyor
ve ağır ağır gidiyor askerler birlikte,

yapışkan molozlar, kurumuş çöp yığınları
arasında gölgelere sığınıp bu kışkırtıcı
pislikte öfkeyle bekleşen

küçük orospuların yuvalandığı tepeye;
ve az ötede tepenin eteğine
sürülü küçük evlerde, ya da dünyalar gibi

binaların orta yerinde, paçavra hafifliğinde
çocuklar oynuyor, artık soğuk olmayan
ilkyaz esintisinde; ıslık çalıyor

kaldırımlarda, gençliğin boşvermişliğinde
yanan yeniyetmeler,
bir Roma mayısının günbatımı

şenliğinde; büyük bir gürültüyle iniyor
garajların demir kepenkleri, sevinçle,
karanlık rahata eriştirirken akşamı

ve Testaccio alanının çınarları
altında, fırtına kalıntısı
gibi esen rüzgâr yumuşacık,

mezbahanın yaşlı duvarlarını, atıklarını
yalayıp, kokmuş kanlara bulaşsa,
her yere pislik, yoksulluk kokusu saçsa da.

Yaşam bir uğultu ve içinde
yiten bu insanlar bile bile
yitiriyorlar onu, yürekleri yaşam dolu:

işte yoksullar tadını çıkartıyor akşamın:
ve güçsüzlerde, güçsüzler için doğuyor yine
güçlü efsane... Ama ben, ancak tarih içinde

yaşama bilincinde yüreğimle,
artık ar tutkular üretebilir miyim
tarihimizin bittiğini bilince?

1954

Gramsci San Paolo ile Testaccio arasındaki İngiliz mezarlığında (Roma'da), Shelley'nin mezarının az ötesinde küçük bir mezara gömülüdür. Mezar taşında Cinera Gramsci (Gramsci'nin Külleri) yazısı ile doğum ve ölüm tarihleri vardır (PPP).

Bir Papa'ya

Sen ölmeden birkaç gün önce, ölüm
gözüne sen yaşta birini kestirdi,
yirmisinde sen öğrenciydin o işçi,
sen soylu varlıklı, o halktan biri:
ama aynı günler ikinizin de üstünden ışırdı
gençleştirmek için yaşlı Roma'yı.
Ölüsünü gördüm, Zucchetto garibin teki.
İçkili dolaşırken gece pazar yerinde
San Paolo'dan gelen tramvayın altında kalıp
çınarlar arasında, raylarda sürüklendi bir süre:
saatlerce tekerlerin altında bekledi:
çevrede üç beş meraklı toplandı sessizce
bakmak için: gelip geçen azdı, saat geçti.
Sen var olduğun için var olan insanlardan biri,
bıçkınlar gibi göğsü bağrı açık yaşlı bir emniyetçi
fazla yaklaşanlara bağırıyordu: "Açılın!" diye.
Derken hastaneden cankurtaran geldi, ölüyü yüklendi,
insanlar dağıldı, giysi yırtıkları kaldı bir iki yerde,
ve az ötede, gececi kahvenin, onu iyi tanıyan
sahibi kadın, yeni gelen birine
Zucchetto tramvay altında kaldı, can verdi, dedi.
Birkaç gün sonra da sen tükendin: Zucchetto
senin kilisenin büyük insan sürüsündendi,

geceleri dolaşan, karnını kimbilir nasıl doyuran,
kimsesiz, yersiz yurtsuz içkici garibin biri.
Haberin yoktu halinden onun: haberin olmadığı gibi
binlerce binlerce mesihten onun gibi.
Zucchetto'ların sevgini niçin hak etmediklerini
kendi kendime sormam, acımasızlık belki.
Analarla çocuklar, bir başka çağın külleri,
çamurları içinde yaşıyorlar rezil yerlerde.
Senin ömrünü geçirdiğin yerin az ötesinde,
San Pietro'nun güzelim kubbesinin berisinde
Gelsomino bunlardan biri...
Taş ocağının ikiye böldüğü tepenin eteğinde
bir dizi yeni yapıyla bir su birikintisinin orta yerinde
bir sürü izbe, ev değil domuz ini.
Bir işaretin, bir sözcüğün yeterdi
buradaki evlatlarının evlerde oturmaları için,
ne bir işaret verdin, ne bir sözcük söyledin.
Marx'ı bağışlaman istenmiyordu ki! Seni
ondan, onun dininden ayıran dev dalgalar vardı
binlerce yıllık yaşamdan yansıyan:
senin dininde yok mu acımanın yeri?
Papalık ederken sen, binlerce kişi,
ahırlarda bok içinde yüzdü gözlerinin önünde.
Bilirsin, kötülük etmek değil günah işlemek:
asıl günah, iyilik etmemek.
Ne iyilikler edebilirdin! Hiçbirini etmedin:
gelmiş geçmiş en büyük günahkâr sensin.

Umutsuz Bir Canlılık

Tıpkı bir Godard filmi gibi: tek başına,
Latin Neo-kapitalizmin otoyollarında
yol alan bir arabada -havaalanı dönüşü-
(Moravia'yı bavullarıyla baş başa bırakıp)
"Alfa Romeo'sunu sürüyor" tek başına
tanrısallığı ancak içli dizelerle
anlatılabilir bir güneş altında
-yılın en güzel güneşi-
tıpkı bir Godard filmi gibi:
bu kıpırtısız, benzersiz güneşin altında
ışıyor
Fiumicino limanının ağzı
-kimseye belli etmeden gelen motorlu bir tekne
-yırtık pırtık yün giysili Napolili denizciler
-bir trafik kazasının çevresinde üç beş kişi...

-tıpkı bir Godard filmi gibi- neo-kapitalizmin
utanmaz acımasızlığının orta yerinde
duygusallık izleri-
direksiyonda
Fiumicino yolunda,

ve işte şato* (ne güzel
bir gizem Fransız yönetmen için,
puslu, bitimsiz, binlerce yıllık güneşin altındaki
papanın bu hayvan azmanı,
toprak kölelerinin çirkin tarlaları, dizi dizi ağaçlar
üstünde mazgallarıyla)...

-diri diri ateşe atılmış, kamyon tekerleri
altında kalmış, bir incir ağacına
asılmış bir kedi gibiyim,

ama, yedi canından en azından
altısı geri kalmış,
kan çorbasına dönüşmüş bir yılan,
yarısı yenilmiş bir yılanbalığı gibi
-yumulu gözlerin altında çökmüş yanaklar,
kafaya serpili iğrenç saçlar,
çocuk kolu gibi incecik kollar
-gebermek istemeyen bir kedi, Belmondo
"Alfa Romeo'sunun direksiyonunda" özsever
bir kurgu mantığında
zamandan kopuyor, katıyor
Kendini:
peş peşe geçen saatlerin sıkıntısıyla
öğle sonrasının öldürücü parlaklığıyla
hiçbir ilgisi olmayan görüntülere...

*Papanın yazlık sarayı (Çev.)

Anlatamamak değil
ölüm, ölüm artık
anlaşılamamak.

Ve papanın bu hayvan azmanı,
incelikten yoksun olmayan -uysal
köleler gibi temelde
masum toprak ağalarının
tımarlarının anısı-
yüzyıllar boyunca
binlerce öğlenin
tek konuğu bu güneşin altında,

bentler, genç kavaklar, karpuz tarlaları
arasından yükselen
papanın bu hayvan azmanı,

payandaları Roma'nın açık portakal sarısı
Etrüsk, Roma yapıları gibi çatlak
papanın bu hayvan azmanı,

artık anlaşılamaz olmak yolunda.

(Marilyn Monroe için)

Geçmiş dünya ile gelecek dünyadan
yalnızca güzellik kalmıştı geriye, bir de sen
çaresiz küçük kardeş,
abilerinin peşinden koşan,
onlara öykünüp, onlarla gülüp ağlayan.
Sen, en küçük kardeş,
alçakgönülle taşıdın sırtında güzelliği
ve halkın içinden gelen kızın ruhu
hiç bilmedi güzel olduğunu,
bilseydi, güzellik olmazdı ki.
Dünya öğretti sana güzelliğini
ve güzelliğin dünyanın oldu.
Korku salan geçmiş dünya ile korku salan gelecek
dünyadan
yalnızca güzellik kalmıştı geriye, bir de sen,
uysal bir gülücük gibi sürüdün onu peşinden.
Uysallık bol gözyaşı dökmeyi,
kendini vermeyi, gülen gözlerle
acıma dilenmeyi gerektirdi.
Ve alıp götürdün güzelliğini.
Yitip gitti bir altın zerresi gibi.

Aptal geçmiş dünya ile
yabanıl gelecek dünyadan,
bir güzellik kalmıştı geriye, küçük kardeşin
küçük göğüslerini, kolayca açılan küçük göbeğini
vurgulamaktan utanmayan.
Güzellik bunun için vardı,
senin dünyanın tatlı kızlarının...
Miami'de, Londra'da yarışmalar kazanan
tacir kızlarının güzelliklerinin aynı.
Yitip gitti altın bir güvercin gibi.
Dünya öğretti sana güzelliğini,
ve güzelliğin artık güzellik olmaktan çıktı.
Ama sen çocuk olmayı sürdürüyordun,
geçmiş gibi aptal, gelecek gibi acımasız,
ve seninle İktidarın sahip çıktığı güzelliğin arasında,
yer aldı bugünün olanca aptallığı, acımasızlığı.
Gözyaşları arasında bir gülücük gibi sürüdün onu hep
peşinden,
edilginliğinle arsız, uysallığınla ahlaksız.
Yitip gitti ak bir altın güvercin gibi.
Geçmiş dünyadan arta kalan,
gelecek dünyanın istediği, şimdiki dünyanın
sahip çıktığı güzelliğin ölümcül bir kötülük oldu.
Şimdi artık abiler dönüp geriye bakıyorlar,
rezil oyunlarına bir an ara veriyorlar,
sağır dalgınlıklarından sıyrılıp
soruyorlar kendilerine: "Marilyn, küçük Marilyn,

yol mu gösterdi yoksa bize?"
Şimdi sen,
hiçbir değeri olmayan, gülümseyen çaresiz kız,
ilk sensin, dünyanın kapılarının ötesinde
ölüm yazgısına terk edilen.

"Evet ne yapıyorlar varlıklı ailelerin akıllı çocukları..."

Evet ne yapıyorlar, varlıklı ailelerin
akıllı çocukları, edebiyattan resimden
söz etmenin dışında, kendi aralarında?
Daha alçak kökenli
-daha derin tutkulu, ama daha az incelikli-
arkadaşlarıyla da belki. Edebiyattan resimden söz
ediyorlar,
aşağılık, kundakçı, her şeyi havaya uçurmaya hazırlar
eskiden anlaşılmayan yazarların kıçlarını ısıttığı
kahve sandalyelerini genç kıçlarıyla ısıtmaya başlıyorlar.
Ya da volta atıyorlar (kentin eski kesiminin
kutsal kaldırımlarını, erler ya da orospular gibi
arşınlıyorlar)
bozguncular, burjuva snopluğuna tutulmuşlar
-olanca içtenliği, idealizmi
eyleme yatkınlığıyla:
Esenin'in, Simon Weil'in acılı gölgesi ruhlarında.
Duralım biraz: ütü yanığı kokulu,
gizliden gizliye sevdikleri babalarının
ucuza kapattığı dolaplı, perişan apartmanlardan da
gelseler terler içinde
-tersine, uşakların satıcıların
neredeyse göksel bir alışkanlıkla

bir zenginlik çemberiyle çevreledikleri evlerden de
gelseler-
genç edebiyatçıların yüzleri terli
yaşlanmış gibi, yaşlılar gibi benizleri uçuk, avurtları
çöküк;
ağır yemeklere dayanamıyorlar
yünlü giysilere de; pis kokulu hastalıklara
-diş, barsak- yatkınlar,
aptes edemezler: kısacası memur abileri,
tacir amcaları gibi, onlar da küçük burjuva.
Sevginin s'sinden yoksun kocaman bir aile.
Bu aileye arada
bir Tapılası düşer. Ama tuhaftır,
ötekiler, boklular gibi, O da,
(geçen yüzyılın başından,
1945-1955 arasındaki kısa ara dışında,
günümüze dek) yok edici bir Tanrıyı çağırır:
onu da, toplumsal sınıfını da yok edecek. Ben de
çağırıyorum arada!
Bu istek bir kez kabul de edildi.
Sioux eşarplı tüysüz yeniyetmeler, şakakları saçsız,
mavi keçelere bürünmüş Torinolu sahte gençler,
dilin kurallarını altüst edenler.
Monza'da yemek boykotu yapan öğrenciler,
ancak gerçek demokrasinin sahteyi yok edeceğinin
bilinci içinde, çevreye öfkeli bakışlar savurmalarına
yol açan bir anti-burjuva formül bulmuş gibi

Brandenburg Konçertolarını seven kürklü istemezükçüler;
olanca iyi niyetleriyle spermalarını dinamit sanan
sarışın anarşistler (dekor gibi yapay
sokaklarda kocaman gitarlarla
uyuz sürüler gibi dolaşanlar).
Sınıfları işgal edip, temelli vazgeçecek yerde,
İktidar isteyen acemi
üniversite öğrencileri;
Zencilerin de Beyazlar gibi olduklarına karar veren
(ama belki Beyazların Zenciler gibi olduklarını, atlayan)
yanlarında arkadaşları gerillalar: hepsi bunların
Yok edici yeni bir Tanrının
gelişini hazırlıyorlar;
bilmeden kollarında gamalı haçlarını taşıyorlar:
oysa gerçek hastalıklarla, sırtlarında gerçek paçavralarla,
ilk onlar girecek gaz odalarına: istedikleri de bu değil mi?
Kendilerini, bağlı oldukları toplumsal sınıfı
hem de en korkunç biçimde yok etmek istemiyorlar mı?
Ben, deriyle, kıllarla kaplı
evet, görevini yapabilen, ama bir devin
ağır ve kutsal, kocaman ve orantılı, yumuşak ve güçlü
sapınca, sonsuza dek aşağılanmış küçük sapımla;
ahlakçılıkla duyguculuğun derinliklerinde dolaşan,
ikisiyle de savaşarak, çıkış yolu arayan ben,
(özgür bir ahlak, özgür duygular
asıllarının yerine: yapay bu nedenle de,
burjuvazinin kuralı gereği, gülünç olmaya yönelik,

asıllarından daha da aşırı esinlenmelerle);
kısası, hep aynı biçimde çalışan
bir çarkın içindeyim.
Burjuvazi uyanıktır, akla tapar:
ama vicdanı kirli olduğu için
kendini cezalandırmaya, yıkmaya bakar:
kendini yıkma görevini,
hem de en yoz çocuklarına verir: onlar da
(bir bölümü kimi kez gerici, aşağılık bile olan,
yararsız bir bağımsız burjuva yazar saygınlığını
aptalca koruyarak, bir bölümü
sonuna kadar gidip yiterek)
söz dinler, yerine getirirler bu karanlık görevi.
Ve başlarlar çağırmaya söz konusu Tanrıyı.
Hitler gelir, Burjuvazi sevinir.
Kendi elleriyle kendi işini bitirir.
Suçlarını yüklediği, yarattığı Kahramanın eliyle
cezasını bulur.
Nelerden söz ediyorlar 1968 gençleri-
darmadağınık saçları, uzaktan asker üniformasını
çağrıştıran, benimki gibi mutsuz organlarını örten
İngiliz kökenli giysileriyle,
edebiyatla resmin dışında? Ne anlama geliyor bu da,
bir kez daha vursun diye
38'dekinden daha büyük suçları için,
küçük burjuvazinin karanlık dibinden,
yok edici Tanrıyı çağırmaktan başka?

Yalnızca bizler, küçük burjuvalar biliyoruz zorba olmayı,
ve Marx'ın da ötesine geçip Bitpazarından giyinen
aşırılıktan yana bu gençler, bağırıp çağırmaktan
başka ne yapıyorlar,
general, mühendis gibi, generallere mühendislere karşı.
Bir iç savaş.
Birisi tükenip ölecek olsa gerçekten
mujik giysileriyle, on altısına gelmeden
belki de yalnızca o olacak haklı
Ötekiler birbirlerini boğazlıyorlar.

Pier Paolo Pasolini'
nin en önemli şiiri sayılan,
dinle ideolojiyi,
destansı bir lirizmle bağdaştırmayı başardığı
ve Viareggio Ödülü'nü kazanmış,
Gramsci'nin Külleri (1957);
faşizmin yıllarca zindanlarda çürüttüğü,
büyük düşünür
Antonio Gramsci'ye
adanmıştır.

ISBN 975-7496-39-1